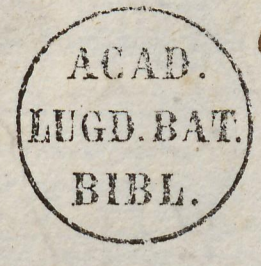

edit. Vossii optavit
no. CCXXXI.

Cum nulli eorum, Nobilissime Hugeni, tuas quae
virtutes singulares sua sciam pretio aestimare,
cedere hac parte sum paratus: plerimum tamen
(cur diffitear?) vereor, ne interdum sic de me
cogites: o hominem rusticum, qui nec geminis literis
meis, tam amicis, ab tam longo tempore scriptis,
responderit Laelenus! Hic si inter homines elegantiores
vivere sciret, non minutum quid ab studijs vel occu-
pationibus subsecaret, qui non avanis eius temporis
leviter saltem satisfaceret? Equidem si alius sic
mecum ageret, vir prostantissime, facile in has co-
gitationes evenirem. Ex justis suspitiones tuas for-
mido. Quas minime extinuerem, si satis me tibi
notum arbitrarer. Nupers enim vita huc mee gen-
tium me, invitum licet, in has quasi suspitiones
crebro incidit, adeo ut mihi prope sullemus
sile peccare adversus omnes in epistola huc officio.
Tum mihi mihi Laelenus veniam dedere, ut faci-
lem etiam mihi, apud hominem tam intelligentem,
veniam fore sperem. Neque alia nunc excusatione
utatur. Quod labores nostros Grammaticos sic
praeferas, rem magis te dignam, quam mentis
nostris facis. Habent commentationes meae,
quod se jactent laudibus tuis. Non quidem est
suspensam nudis ab eruditione. Sed vix sperare
ausus eram, eius doctrinae et loci hominem
se demissurum in hoc Grammaticos sententia.
Et propterea diligentior fueram in annotandis
rerum fastigijs, quos doctiores ista saltem
lustrarent oculo fugitivo. Cogitabam meum
illud Biblicum vatis:

Lemmata si quaeris cur sint adscripta, docebo.
Vt si matueris, Lemmata sola legas.

Sed, ut vides, opinione melius mihi apud
te labor hic processit. Atque idem de quibus-
dam alijs, summis viris. Dissimulare non pos-
sum. Utinam de omnibus, etiam amantibus vestris,
dicere idem liceat. Neque argumentum hoc
displicet. Nec diffidenter magnum illud Hippo-
crates praefulem alium Grammaticos scripsisse.
Sciunt et rogatum doctissimum, et ipsum
Julium Caesarem, vim bellica corde tam il-
lustrum, de analogia libris reliquisse. Et
quicquid de Augustis, Claudis, ceteris affer-
re, quae probe perspecta videntur. At negant
me ingrovescente hac aetate, eorum de meo
exspe-

Hug. 37.

expectatione ad minitias hanc, et si non incunise
tractatas, descendere debuisse. Rem magis me dignam
fore, magis etiam utilem Ecclesie, si animo unlli
affectui mancipato erueret ad laborem antiquitates Ecce-
siasticas, multis adhuc tenebris involutas. Et sane
hoc studium fuit in prima adulescentia. Nec quicquam
preter tempus iniquitatem paulum inde absti-
xit. Multa quippe in hoc genere vel confecta iam
habet, vel affecta. Et maiori voluptate redeo
nunc ad studia meliora: quae magis placitum con-
fido, et tibi, et alijs iuste bonis. Gravioribus istis cos-
sus fortasse iterum revertar ad **Eruditionis** sementem,
ad mices. Non tamen ex cicure reddar avis fe-
ra, ut domum redire obliviscar. Nisi fortasse
ante me lingua corripiat somnus. Quippe iam
annus pulso sexagesimum, ut vita non ita volu-
tu superesse videtur. Sed haec cura erunt im-
peratori summo: qui ubi e statione hanc nostram
avocabit, locum ad meliores sedes circulem, ut
perhasi etiam inephant, quibus sese et alios discerniat
eruditissimi nostri, mihi saepe amantes bonae men-
tis, quam in frumtu vulgus, cui facilius ignoscas.
Pereant studia universa, si nos dumtaxat glorie
prospiciant animalia, nec ad solidam pietatem ac
pudentiam ducunt. Scio, te iuxta meum sapere
vir nobilissime, eorum libentius hanc questionem
apud te deposui, non quasi mihi hic quicquam
seratur, vel metatur: sed quia miserescat me or-
dinis nostri. sed de isto satis, ne in epistola hac
videar velle rhetorici. Vale nobilissime
Hugeni, una cum lerina coniuge, ac familia
universa. Amstelredami diei lxxxvi. Idibus
Aprilibus.

Amicissimum muneri tuo

Ger. Jo. Vossius.

Nobilissimo viro Constantino Huygens,
Equiti, Domini a. 2. in C. S. S. S.
Hollandiae Amstelredamensis
a. 2. in C. S. S. S. Secretarij

Haga Comitibus.

